

မေတ္တာ

ဘဝအိပ်စက်ဝန်းအိပ်မက်

ဘဝအိပ်မက် ပန်းအိပ်မက် ဝတ္ထုရှည်သည် ကန်ထရိုက် တိုက်တစ်
လုံးတွင် လာရောက်နေထိုင်ကြသော အိမ်ထောင်စုလေးစု၏
ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ချယ်မှုန်းထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအထဲတွင်
ငွေကြေးချမ်းသာ၍ ကပ်စေးနည်းကာ သားသမီးများ ပြည်ပတွင် အခြေ
ကျနေကြပြီး အခြားသူများကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်လိုသော၊ ကင်ဆာ
ရောဂါဖြင့် ဘဝ နိဂုံးချုပ်ရတော့မည့် ဇာတ်ကောင်ဦးဘပွားသည် ထိုတို
က်ရှိ အိမ်နီးချင်း မိသားစုမှ ကလေးများကို သံယောဇဉ် တွယ်ရာမှ ဘဝ
အမြင် ပြောင်း လာပြီး အရာရာတွင် ငွေနှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရပုံနှင့် သေခြ
င်း တရားကိုပါ ရင်ဆိုင်ရသော စိတ်ဓာတ်ရှိလာပုံကို ဝတ္ထုရေးသူက ကျွ
မ်းကျင့်စွာ ရေးဖွဲ့နိုင်သည်။ ။

(၁၉၉၄ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီ ဝ
တ္ထုရှည်အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်မှ)

မြန်မာပြည်ရှိ ဦးဘပွားများကို ရည်ညွှန်းပါသည်။ ။

ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ခြင်းသည် ဤကမ္ဘာ ဤလောက ဤသံသ
ရာကြီးတွင် သက်ရှိ သတ္တဝါတိုင်း မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည့် အရိုးစင်း

ဆုံးသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လေသည်။ အရေးကြီးသည် ကား လူကမ္ဘာ
ရောက်လာသော လူသားတစ်ဦးသည် သူ့အသက်ရှင်စဉ် ကာလတွင်
ဘာတွေကို တွေး၍ ဘယ်လို ခံယူကာ ဘယ်လို ပြောဆိုလှုပ်ရှား နေထိုင်
သွားသည် ဟူသော အချက်သာ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးချင်းသည် သူ၏
တန်ဖိုးကို သူ၏ လုပ်ရပ်ဖြင့် ဘဝဇာတ်စုံတွင် တင်ဆက်၍ သက်သေပြ
သွားကြမြဲ ဖြစ်လေသည်။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသော သောမန်ကန်ထရိုက် တိုက်ကလေး တစ်လုံး
ပင် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းရပ်ကွက် ဦးဖီးလမ်းထဲတွင် ရှိသ
ည်။ အိမ်နံပါတ်က ၅၂ ဖြစ်သည်။

ဘယ်ဘက်ခြမ်း အောက်ထပ်တွင် နေသူက ဦးဘပွား၊ သူ့အပေါ်ထပ်
တွင် ကား ကိုရန်ဝေးတို့ မိသားစု၊ ညာဘက်ခြမ်း အောက်ထပ်တွင် အိမ်
ရှင်ဖြစ်သော မမွေးကြူတို့ သားအမိ၊ အပေါ်ထပ်တွင် ကိုကောင်းထက်
တို့ သားအဖ နေထိုင်ကြသည်။

သူတို့ အားလုံးသည် သာမန်လူသားများ ဖြစ်ကြသည်။

လူသာမန်တို့ တွင် ရှိတတ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန
တို့ ရှိကြသည်။ လူသာမန်တို့ တွင် ရှိတတ်သော ကရုဏာတရားနှင့်
အကြင်နာတရားတို့ လည်း ရှိကြလေသည်။ အခန်းကလေးက ကျဉ်း
သော်လည်း လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိလေသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် နှင်းဆီနဲ့
ပျံသင်းနေသည်။ နက်(စ်)ကော်ဖီအနံ့လည်း မွှေးနေသည်။

တိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်မှ "ရစ်ချတ်ကလေးဒါမင်၏ စ
န္ဒရားသံလေးကလည်း ခါတိုင်းလိုပင် စိတ်နှလုံး ညွတ်ပျောင်းဖွယ် ငြိမ့်
ညောင်း သာယာလှသည်။

သို့သော် ဦးဘပွားသည် မွှေးပျံ့သော နှင်းဆီရနံ့ကို ခါတိုင်းလို ခုံမင်နှ

စံမြိုက်စွာ မရှူရှိုက်မိပေ။ သူ့အလွန်နှစ်သက်သော စန္ဒရားသံကိုလည်း ယခင်တုန်းကလို စိတ်ဝင်တစား နားမထောင်နိုင်၊ သူ့ရှေ့မှ ကော်ဖီပန်း ကန်ကိုလည်း တစ်ကျိုက်တလေပင် ကောက်မမော့ချင်၊ သာယာလှပမှု အပေါင်းသည် သူနှင့်လုံးဝ မသက်ဆိုင်တော့ဘဲ အဝေးကြီး ဝေးသွားသည် ဟု ခံစားနေရသည် ။

ပုံမှန် လည်ပတ်နေသော ကမ္ဘာကြီးသည် ရုတ်တရက် အသွင်ပြောင်းပြီး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားသည် ဟု ထင်မှတ်နေမိသည် ။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြာခင် သေရတော့မယ်လို့ သိနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသေခင် အချိန်ကလေးမှာ ဘယ်လို နေသင့်သလဲ။ ဘာကို လုပ်သင့်သလဲ"

စစ်တုရင် ရုပ်ကလေးများကို နေရာချနေသော ဆရာဝန်ဦးကံမြင့်အား ငေးကြည့်ရင်း ဦးဘပွားက စဉ်းစားသည် ။ မနေ့ညက တစ်ညလုံး တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် တစ်ရေးမျှ အိပ်မပျော်၊ ညနှစ်ချက်တီးလောက် ရှိခါမှ အိပ်ဆေး ထသောက်ခဲ့ရသည် ။

ထို့ကြောင့် အိပ်ဆေးအရှိန်က ယခုထိ မပြေသေးဘဲ ခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိကျိ ဖြစ်နေသည် ။ မျက်ခွံတွေလေးကာ မောဟိုက်ဟိုက်နှင့် အသက်ရှူ၍ လည်း မဝချင်။

"ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ"

ဦးဘပွားက ပင့်သက်ကို မသိမသာ ရှိုက်လိုက်မိသည် ။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်တရားထိုင်ခြင်း အမှုတို့ ကို အချိန်ပြည့် လုပ်နေရလျှင် ကောင်းလေမလား။

သို့သော်လည်း သူတစ်သက်တာလုံး ဘုရားတရားကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေလာသူမို့ သူရင်ထဲတွင် ဘုရားစိတ် တရားစိတ်များ ကိန်းအောင်းခြင်း ညွတ်နူးခြင်း မရှိသေးပေ။ မြိုးခြံခြင်း၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား မေတ္တာထားခြင်း၊ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းသာယာခြင်း စသည် တို့ သည် သူနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော နေရာတွင် ရှိနေသည် ကို သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည် ။

သည် တော့ သေနေ့ကို ကြိုးစားကာ မေ့ထားလိုက်ပြီး စိတ်လွတ်ကို ယ်လွတ် လျှောက်လည်ကာ သုံးဖြုန်း ပျော်ပါး ပစ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား ဟု တွေးမိပြန်သည် ။

သို့သော် သုံးဖြုန်း ပျော်ပါး လည်ပတ်ခြင်းများက သူ့ကို ပျော်ရွှင်မှုပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သူသိနေပြန်သည် ။ သည်လို ဆိုတော့လည်း သားသမီးတွေ ရောက်နေသော နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ လိုက်သွားကာ ဆေးကုသရင်း လူမမာကြီး လုံးလုံး လုပ်ကာ သေနေ့ကို လက်ချိုး ရေတွက်ပြီး စောင့်နေ ရမည်လား။

"သူတို့ က ပစ္စည်း ဥစ္စာရယ် ပညာရယ်ကို လောဘတကြီး ရှာနေကြတဲ့ သူတွေ၊ ဘဝလှေကားကို အဆင့်ဆင့်ထောင်ပြီး မြင့်သထက်မြင့်အောင် ကြိုးစားပြီး တက်နေကြတဲ့ သူတွေ၊ ငါလိုက်သွားတော့ရော ငါ့အတွက် ဘယ်သူက အလုပ်အကိုင် အပျက်ခံပြီး အချိန်ပေးချင်မှာ တဲ့ လဲ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ။ အင်း- ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဖြစ်ကို ဖြစ်နေမှာ ပါ"

ဦးဘပွားက သက်ပြင်းချသည် ။

"ကဲ-ဦးဘပွား စ လေဗျာ"

ဦးကံမြင့်က စစ်တုရင်ခုံကို ဦးဘပွားဘက်သို့ တွန်းပေးသည် ။ ဦးဘ

ပွားက စစ်တုရင် ရုပ်ကလေးများကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသလို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘက်မှ အရုပ်များက အနက်ရောင်၊ ဦးကံမြင့်ဘက်မှ အရုပ်များက အဖြူရောင် ဖြစ်သည်။

"အင်း-ငါ့ဘက်က အရုပ်တွေဟာ အနက်ရောင်တွေပါလား၊ အနက်ဆိုတာ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အရောင်ပဲ၊ သေမင်းရဲ့ နိမိတ်ပဲ"

ယခင်က တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးသော အတွေးကို တွေးမိပြီး ကျောရိုးထဲတွင် စိမ့်တက် သွားသလို ခံစားရသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ရန် လပိုင်းမျှသာ လိုတော့သော်လည်း သူသည် သေခြင်းတရား အကြောင်းကို တစ်ခါမျှ ရေရေရာရာ မတွေးတောခဲ့မိချေ။ သေခြင်းတရား ဟူသည် မှာ ရှောင်လွှဲ၍ မရကောင်း ဟု သာ ယေဘုယျအားဖြင့် လက်ခံထားသော်လည်း သူနှင့် ဝေးလံသော နေရာ တစ်နေရာတွင် သီးသန့်ရှိနေသော အရာတစ်ခုသော ထင်မှတ်နေခဲ့မိသည်။ အခုတော့ သေခြင်းတရားဆိုသို့ ပြေးသွားမိလေသလား၊ သေခြင်းတရားကပင် သူ့ဆီသို့ ပြေး လာလေသလားမသိ၊ ဖြုန်းခနဲ နီးကပ်သွားသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

"ဒီမှာ ဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးကံမြင့်က သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ သူက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြုံးပြရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။

"လောကမှာ လူနှစ်မျိုး နှစ်စားရှိတယ် ဆရာရဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးကံမြင့်က ဦးဘပွားအား မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။ ဦးဘပွား

သည် သူ့ လူနာလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဦးဘပွား၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို သူအတော်များ များ သိသည်။ ။ ဦးဘပွား ရင်ဖွင့်သမျှကိုလည်း အခါခါ နားထောင်ဖူးသည်။ ။

"သူ့မှာ ရောဂါ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်နေပြီဆိုရင် သူ့ကို အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် လူက တစ်မျိုးဗျ။ အဲဒီလို လူမျိုးက စိတ်ပျော့ညံ့တယ်၊ ဘဝကို ခုန်မင်တယ်၊ သေရမှာ လဲ သိပ်ကြောက်တယ်"

အခွေကုန်သွားပြီ ဖြစ်၍ ကက်ဆက်ထဲမှ စန္ဒရားသံက အလိုလို ရပ်သွားသည်။ ။ ဦးကံမြင့်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြော မှားသွားမှာ ကိုလည်း တွေးတော စိုးရိမ်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"နောက်တစ်မျိုးကတော့ သူ့မှာ သေလောက်တဲ့ ရောဂါ စွဲကပ်နေပြီဆိုရင် အသိပေးကို ပေးရမယ့် လူမျိုးဗျ။ အဲဒီလို လူမျိုးကတော့ သေခြင်းတရားကို ကြောက်ပေမဲ့လည်း မျက်နှာ တည့်တည့်မူပြီး သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လူမျိုး၊ ဥပမာ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးဆိုပါတော့"

ဦးကံမြင့်၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ။ "ဘုရားရေသူ သိများ သိနေပြီလား"ဟု တွေးရင်း ထူထူပူပူဖြစ်သွားသည်။ ။ စိုးရိမ်သွားသည်။ ။

ပန်းအိုးထဲတွင် အတန်ငယ်ညှိုးကာ ငိုက်ကျနေသော နှင်းဆီပွင့်လေးကို ဦးဘပွားက လက်ညှိုးနှင့် မထိတထိ တောက်ကာ ခြွေချလိုက်သည်။ ။ ပဲ့ကြွေကျလာသော ပန်းနုရောင် ပွင့်ဖတ်ကလေးကို အသာကောက်ယူကာ လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် တင်ကြည့်ရင်း ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်သည်။ ။

"လူက အလကားနေရင်း မောမောနေတတ်တယ်။ ကိုယ်အလေးချိန် ကလဲ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာနေတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲကလဲ တစ်ချက်တစ်ချက် အောင့်တယ်။ စားလို့ သောက်လို့ ကလဲ မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆီးဝမ်းသွေးသလိပ်တွေ အကုန်စစ် ဓာတ်မှန်တွေ အာလ်ထရာဆောင်းတွေ အပြန်ပြန် အလှန်လှန်ရိုက်၊ အားလုံးပြီးတော့ ဆရာက အားဆေးထိုးပေးပြီး ဆေးလိပ်တော့ အသောက်လျှော့ပါ ဦးဘပွားရယ်တဲ့ ၊ အဟက်... အဟက်"

သူ့လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာ ပြန်ချလိုက်သည်။ ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဆရာဝန် ဦးကံမြင့်အား မျက်လုံးချင်း တည့်တည့် ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ မေးသည်။ ။

"ခုအချိန်မှာ ဆေးလိပ်ကို လုံးဝ မသောက်တော့ဘဲ ဖြတ်လိုက်ရင်ကော ဆရာရယ်၊ အချိန်မီဦးမှာ မို့တဲ့ လား၊ ကျွန်တော့် အသက် ဘယ်နှစ်လပိုပြီး ရှည်နိုင်မယ် ဆရာထင်သလဲ"

"အဖြေခက် အနေခက်ကာ ချွေးပျံ့လာသော ဦးကံမြင့်အား အရသာခံ၍ ကြည့်ရင်း ဦးဘပွားက မလိုတမာ ရယ်သည်။ ။ မထိခိုက် မလှုပ်ရှာဟန်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားကာ တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း သူ့အသံက ပင်ကိုသံ မဟုတ်ဘဲ အက်ကွဲကာ ရှုတတ ဖြစ်နေသည်။ ။

"မနေ့တုန်းက ကနေဒါမှာ ရောက်နေတဲ့ သားအလတ်ကောင်ဆီက လူကြိုနဲ့ ပါဆယ်တစ်ထုပ်ရတယ် ဆရာ၊ ရုပ်အင်္ကျီ သုံးလေးထည်နဲ့ ချောကလက်တို့ အားဆေးတို့ ပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်နဲ့ ချောကလက်နှစ်တောင့်ကို ဆရာ့အတွက် ခွဲပေးဦးမှ ပဲလို့ စိတ်ကူးပြီး မနေ့ညက ဆရာ့အိမ်ကို ကျွန်တော် လျှောက်လာသေးတယ်"

"ကျွန်တော့်အိမ်ကို"

ဦးကံမြင့်က အတန်ငယ် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ။ မနေ့ညက ဦးဘပွား တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

"ရောက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာရယ်၊ လက်ထဲက အထုပ်ကိုတောင် ပန်းကန်စင်အောက်က အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဆရာပြန်တော့ ဖွင့်ကြည့်"

"ဘယ်အချိန်ကလဲ"

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိသော ဦးကံမြင့်အား ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးကာကြည့်ရင်း ဦးဘပွားက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ။ ဆေးလိပ် မသောက်ပါနှင့်ဟု တားမြစ်ထားသူ ဆရာဝန်၏ ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်ကို အရသာခံကာ အချိန်ဆွဲ၍ သောက်ပြရသည်မှာ အရသာ တစ်မျိုး ရှိနေသည်။ ။

"ဒီလိုဆရာရဲ့ ၊ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့ အချိန်က ကိုးနာရီကျော်လောက် ရှိနေပြီ၊ ဆရာ့ ဆေးခန်းထဲမှာ နော်ဆဲလာက ရှင်းလင်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ဆရာက လူနာပါး လာပြီမို့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားပြီတဲ့ ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဘေးပေါက်နေ လှည့်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာမလို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတို့ ဇနီးမောင်နှံ စကားပြောနေသံ ကြားရတာနဲ့ "

ဦးကံမြင့်သည် ကုလားထိုင် လက်ရန်းကို ယောင်ယမ်းပြီး ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ။ ထိုစဉ်က သူ၏ ဇနီးသည် အား ဦးဘပွား၏ အကြောင်းကို ပြောပြနေမိသည် ဟု ထင်သည်။ ။ ဟုတ်သည်။ ။ သူပြောနေခဲ့ပါသည်။ ။

"စိတ်မကောင်းစရာပဲ ခင်မရယ်၊ ဦးဘပွားက လူပေကြီး၊ သူ့ရောဂါ အကြောင်း သူသိရင် ပြန်ပြီး ပေပေတေတေ လုပ်ချင်လုပ်နေမှာ "ဟု

သူပြောနေခဲ့ပါသည်။ ။

သူ့ဇနီးက "ရေဒီရေးရှင်း ပေးရင်ကော"ဟု ပြောတော့ သူက "ဟာ-ဦး ဘပွားက လူပါးပဲ။ နောက်ပြီး ပညာတတ်ပဲဟာ၊ စီအေရော့(စ်)မှ ရေဒီ ရေးရှင်း ပေးရတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ နောက်ပြီး ဒါကလဲ ရေဒီရေးရှင်း ပေးလို့ မရပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ရော့(စ်)မျိုးက သိတာနဲ့ စိတ် ဓာတ်ကျပြီး လူက လူယူပစ်သလို ချိုးကျသွားတတ်တယ် ဆိုတော့ ဘယ် လို လုပ်ရပ်ရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူး၊ သူ့သားသမီးတွေဆီကို လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားရရင် ကောင်းမလား၊ စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုယ့်စိတ် ထင်တော့ သိပ်လဲ ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စီအေလန်း(ဂ်)စ်ဆိုတာ သိပ်မြန်တာဟု ပြောနေခဲ့ပါသည်။ ။

"ဆေးပညာ ဝေါဟာရတွေကို သိပ်မကျွမ်းကျင်ကြပေမယ့် စီအေဆို တာ ကင်ဆာကို ပြောမှန်း လူတော်တော်များများက သိကြပါတယ် ဆ ရာ"

သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကာ ကြည့်မိကြသ ည်။ ။ ဦးဘပွား၏ မျက်လုံးများက သေဒဏ် အပေးခံလိုက်သူ၏ မျက်လုံး များ လို မှုန်မှိုင်းရီဝေနေပြီး ဦးကံမြင့်၏ မျက်လုံးများကမူ မည်သို့ မည် ပုံ အားပေး နှစ်သိမ့်ရမည်ကို မသိတတ်နိုင်ဘဲ အားတို့ အားနာဖြစ်နေ သော မျက်လုံးများ ဖြစ်လေသည်။ ။

"ကဲ...ဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်ဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲ မသိရဘူးလား ဆရာ၊ အဆုတ် ကင်ဆာဆိုတာ အင်မတန် မြန်တာပဲဆို ဆရာရဲ့ "

ဦးဘပွားက အက်ကွဲကြမ်း ရှုနေသော အသံနှင့် မလိုတမာ ရယ်သ ည်။ ။

မဟုတ်သေးဘူးလေ ဦးဘပွားရဲ့ ဦးကံမြင့်က ချောင်းဟန်သည်။ ။

"အဲဒါ အဟမ်း ဒါကို တစ်ထစ်ချ ဖြစ်တော့မယ် ရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ပုံသေ စွဲမထားနဲ့ လေ၊ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်တော့ သေမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ ကံသေကံမ ပြောလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆေးပညာ ရှုဒေါင့်အရက ဘာပဲပြောပြော ဘာပဲမြင်မြင် ကံတရားဆိုတာက ရှိသေးတာပဲ"

"အဟက် ဟက်ဟက် ဟား"

သည် တစ်ခါတော့ ဦးဘပွားက ပြက်လုံးကောင်းကောင်း တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ။

"ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ့်ဟာကိုတောင် မယုံဘဲနဲ့ လာမပြောပါနဲ့ ဆရာရယ်"

"ဘပွားဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကံကောင်းခဲ့တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလဲ သိသားနဲ့ "

အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်ကာ ချွေးပျံ့လာသဖြင့် ဦးကံမြင့်သည် စားပွဲတင် ပန်ကာလေး၏ ခလုတ်ကို လှမ်း၍ နှိပ်လိုက်သည်။ ။ ညင်သာသော လည်ပတ်သံနှင့်အတူ လေပြည် လေညင်းကလေး တိုက်ခတ်လာသည်။ ။ ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပန်းကလေးများ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ။ စားပွဲပေါ်မှ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ကလေးသည် လည်း လျောတိုက်ပြီး လွင့်သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော် မွေးပြီးတော့ ဘာမှ မကြာဘူး ကျွန်တော့် အမေ သေတာပဲတဲ့ ဗျာ၊ အဟားဟား ကျွန်တော်က မွေးလာကတည်းက အဲဒီလို ကံကောင်းခဲ့တဲ့ အကောင်"

ဦးဘပွားက သူ့ကိုယ်သူ သရော်သော အသံနှင့် ပြောသည်။ ။ ပစ္စုပ္ပန်

အခြေအနေကို ခေတ္တမျှ မေ့သွားပြီး သူ့စိတ်က အတိတ်ဆီသို့ ဝဲပျံသွားသည် ။ သူသည် လူ့ဘဝသို့ ကံကောင်းခြင်းနှင့် ကံဆိုးခြင်း နှစ်မျိုးလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း သယ်ဆောင်လာသူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကိုမွေးအပြီးတွင် မိခင်က သေဆုံးခဲ့သော်လည်း ဖခင်ကတော့ စီးပွားတွေ တရှိန်ထိုး တက်ခဲ့သည် ။

"ကျွန်တော် လူပျိုပေါက် အရွယ်ရောက်တော့ အဖေကလဲ လေယာဉ် ပျံပျက်တဲ့ အထဲပါသွားတာ အလောင်းတောင် မရတော့ဘူး။ အဖေယူထားတဲ့ ကျွန်တော့် မိထွေး ငယ်ငယ်လေးကပါ အဖေနဲ့ အတူ လေယာဉ် ပျံထဲ ပါသွားတာကတော့ ကျန်ခဲ့သမျှ ပစ္စည်း ကျွန်တော်အကုန်ရဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့လေ၊ အဖေဘက်ကလဲ ချမ်းသာ အမေဘက်ကလဲ ချမ်းသာ ဆိုတော့ ဟိုဘက်ဒီဘက် ရလိုက်တဲ့ အမွေဆိုတာ မနည်းဘူးဗျ။ အသက်ကလေးကလဲငယ် ရပ်ကလေးကလဲဖြောင့် ပစ္စည်းကလဲ ချမ်းသာဆိုတော့ အင်း-ချိုတပ်ထားတဲ့ မြင်းလို ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ "

ဦးဘပွားသည် သည် နေ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြီးမိသည် ။ သူ၏ ရွှေရောင်လွမ်းသော နေ့ရက်များ သည် ဟိုးအဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း ပြန်တွေးလျှင် ကြည်နူးရသေးသည် ။

"အင်း-နောက်ဆုံးတော့ ဒီငွေ ဒီပစ္စည်း ဒီစည်းစိမ် ချမ်းသာတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်ဟာ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ကို မရခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ "

သည် အပိုင်းကိုတော့ ဦးကံမြင့် သိပြီးသား ဖြစ်သည် ။ ဦးဘပွား၏ ဇနီးသည် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်အောင် လှပတင့်တယ်သူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကို အားကစားပွဲ တစ်ခုတွင် တွေ့ပြီး တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဦးဘပွားသည် "ဒီ မိန်းကလေးကို ငါရအောင်ယူမယ်"ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည် ။ မိန်းက

လေးတွင် ချစ်သူ ရှိနေကြောင်း သိခဲ့သော်လည်း သူက နောက်မဆုတ်ခဲ့။
အသိုင်းအဝိုင်း အရှိန်အဝါ ပစ္စည်းဂုဏ် ငွေဂုဏ် ရာထူးဂုဏ် အကုန်လုံး
ကို အသုံးပြုကာ မိန်းကလေးအား အရယူခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဦးညတွင် မိ
န်းကလေးက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ-

"ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ရှင်ထားရာမှာ နေ စေရာကို သွား
ရတော့မှာ ပေါ့၊ စိတ်ချပါ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မလေ အချစ်ဟောင်းကိုလဲ တ
မ်းတ မနေပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လဲ မဖောက်ပြားပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခ
န္ဓာကို ရှင်ပဲပိုင်ပါတယ်"ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

သူပြောသည့် အတိုင်းလည်း ဇနီးကောင်းပီသစွာ နေသွားခဲ့သည်။ ။
သူ့ရေချိုးလျှင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ကာ စောင့်နေတတ်သည်။ ။ သူထမ
င်းစားလျှင် ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ငါးရိုးထွင်ပေးတတ်သည်။ ။ သူရုံးမှ ပြန်
လာလျှင် သနပ်ခါးရနံ့ သင်းသင်းလေးနှင့် အိမ်ဝမှ ဆီးကြိုတတ်သည်။ ။
သူမအိပ်သေးလျှင် မည်မျှပင် ညဉ့်နက်ပါစေ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေတတ်
သည်။ ။

သို့သော် ထိုအပြုအမူ အားလုံးသည် သံပတ်ပေးထားသော အရုပ်တ
စ်ခုလို လှုပ်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူသိနေသည်။ ။ ဇနီးသည် ၏ မျ
က်လုံးများ သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ရွှန်းလဲ့ တောက်ပခြင်း မရှိဘဲ နက်
ရှိုင်းသော ကန်ရေပြင်လို ငြိမ်သက် အေးစက်နေတတ်သည် ကို သူအမြဲ
တမ်း သတိထားမိနေသည်။ ။ မင်းပွဲထိုးပွဲများ တွင် သူဘေး၌ လှပတင့်
တယ်စွာ ယှဉ်တွဲပါလာသော ဇနီးကို လူတိုင်းက အံ့သြ ချီးမွမ်းကြသည်
။

"ဦးဘပွား ကံကောင်းတယ်ဗျာ"ဟု ပြောသံကြားလျှင် အပြင်မှ အလို
က်သင့် ပြုံးနေရသော်လည်း ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေတတ်

သည် ။ သူသည် လူသားတစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်း မဟုတ်ဘဲ လှပသော အရုပ် တစ်ရုပ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံး ဖြစ်လေသည် ။

သူ၏ ချစ်ဇနီးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်တွင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် အတွင်းတွင် သူ့အတွက် ချစ်စဖွယ် သားသမီး သုံးယောက်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော်လည်း သူ့အား " ချစ်သည် " ဟူသော စကားကိုတော့ တစ်ခါမျှ ပြောမသွားခဲ့ဖူးချေ။ ဦးဘပွားသည် အပြင်ပန်းက အင်မတန် ကံထူးသူတစ်ဦး အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရင်း ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး နာကြည်း ကြေကွဲနေရသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

"ကလေးတွေ မိထွေး လက်ထဲ ရောက်မှာ စိုးလို့ မိထွေးနဲ့ မသင့်မမြတ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အစစ အရာရာပေါ့လေ၊ သူတို့ အတွက် တွေးပြီး ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ပါဘူး၊ လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်ဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက် အင်မတန်ကို ငယ်ပါသေးတယ် ဆရာရဲ့ ၊ နောက်အိမ်ထောင်ထူဖို့ လဲ လွယ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပေါ့" ဦးဘပွားက သူ့ဝသီအတိုင်း ခပ်ကြွားကြွား ပြောသည် ။ ဇနီးသည် ဆုံးသွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ကျားနာကြီးလို ဖြစ်ခဲ့သည် ။

"မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မှ ရတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ" ဟု သရော်မော်ကားပြောရင်း မိန်းမ အတော်များများကို လက်မထပ်ဘဲ အရယူခဲ့သည် ။ ရလည်း ရခဲ့သည် ။

သူ့ဇနီးသည် ဆုံးပြီးစ လေးငါးနှစ်ပိုင်းတွင် သူသည် အိမ်ပြန်အိပ်သောနေ့ပင် မရှိသလောက် နည်းပါးခဲ့သည် ။

သားသမီးသုံးဦးကို ပြည့်စုံကြွယ်ဝစွာ ထားခဲ့ခြင်းအားဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖခင် တစ်ဦး၏ တာဝန်ကျေပွန်ပြီ ဟူ၍ ယူဆထားခဲ့သည်။ "သားသမီးမွေးထားပြီး မချစ်တတ်တဲ့ အဖေဟာ အလကားပဲ ဖေဖေရဲ့ " သူ့ ကို စတင်၍ တိုက်ခိုက်သူက သမီးကြီး ဖြစ်သည်။

"နင်တို့ ကို ငါမချစ်ဘူး ထင်လို့ လား၊ ငါ့လောက် ပြည့်စုံအောင် ထားနိုင်တဲ့ အဖေ နင်တို့ ရှာကြည့်စမ်း တွေ့နိုင်မလား"

"သမီးတို့ ကို အစစအရာရာ လိုလေသေး မရှိဘူးလို့ ဖေဖေကထင်မှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ မှာ မပြည့်စုံဘူး ဖေဖေ၊ သမီးတို့ လိုချင်တာက ဖေဖေ့ဆီက မေတ္တာနဲ့ အချိန်"

"အောင်မယ်-ငါက နင်တို့ ကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ထိုင်အော်နေရမှာ လား၊ ဒီအရွယ်ကြီးတွေကို ပုံပြောပြီး ပုတ်သိပ် နေရဦးမှာ လားကွ...ဟေ...."

သူက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်တော့ သမီးကြီးက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သူ့ကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့လေသည်။ ဦးဘပွားသည် အတိတ်ကို ပြန်တွေးရင်း အရက်မသောက်ဘဲ မူးဝေချင်လာသည်။